

1.

Hogyhogy nincs gyerek?

Egyszer volt, hol nem volt, olyan régen, hogy már el is felejtettem, mikor volt, élt egy király meg a felesége, de nem volt gyerekük.

Azt mondta egyszer magában a király: „Minden királynőnek, akit csak ismerek, van gyermeke, némelyiknek három, másnak hét, de van, akinek tizenkettő is, az én királyasszonyomnak meg egy sincs. Sehogy sincs ez rendjén.” El is döntötte magában, hogy lekapja az asszonyt a tíz körméről. A királyné azonban rendes feleség volt, és türelmesen viselte a férje dühkitöréseit. A király mérge lángolt, de az asszonya tréfára, mégpedig igen jó tréfára vette a dolgot.

– Hogy nem bírsz legalább egy gyereket szülni? – mondta a király. – Kettőt már el sem várok, lehet hogy sok lenne neked, amilyen gyengécske vagy.

– Túl sok bizony, drága királyom, módfelett sajnálom – válaszolta a királyné.

– Csak sajnáljad is – vágta vissza a király. – Roppant sajnálatos ez a helyzet.

Pedig nem volt olyan goromba ember a király, és ennél csekélyebb dolgokban jó szívvel engedett a királynéjának. Most azonban államérdek forgott kockán.

A királyné csak mosolygott.

– Légy türelmesebb egy úrhölgygel, drága király-
uram! – felelte. Valóban kedves asszony volt a
királyné, és szívből sajnálta, hogy nem
tehetett eleget a férjének azon minu-
tában.

2.

A keresztelő

A király próbált volna türelmes lenni, csak nem volt hozzá tehetsége. Úgyhogy igazán meg sem érdekelte, amikor asszonya végül mégis megajándékozta egy leánnyal – aki szebb volt az összes hercegnőcskénél, aki valaha is felsírt ebben a birodalomban.

Hamarosan érkezett a kislány keresztelőjének a napja. A király tulajdon kezével írta az összes meghívót. Hanem az volt a bökkenő, hogy őfelsége a felséges elméjével valakit kifelejtett.

Általában nem olyan nagy baj megfélekezni valakiről, de nem mindegy, hogy kiről. A vén hercegnő nem kapott meghívót, ami elég furcsán vette ki magát, mert őfelségének a tulajdon nővére volt, és ilyen közeli rokonról igazán nem való megfélekezni. Csak hát ez a nővére annyira utálatosan viselkedett, hogy édesatyjuk még csak meg sem emlékezett róla végrendeletében, úgyhogy nem csoda, hogy öccse, a mi királyunk úgy elhanyagolta a nővérét, mintha az nem is létezne. No de az ágrólszakadt rokonok sose hívják fel magukra a figyelmet. A király pedig nem láthatott bele abba a padlásszobába, ahol a nővére tengette az életét, igaz-e?

A rátarti és zsémbes nővér arcára sűrű barázdákat szántott a keserűség és a bosszúvágy. Ha valaha volt király, aki joggal feledkezett meg valakiről, hát a mi királyunknak minden alapja megvolt ahhoz, hogy kiejtse az emlékezetéből a nővérét – keresztelő ide vagy oda. Mindehhez tegyük még hozzá, hogy a hercegnő szörnyen rút is volt. Hatalmas homloka szírtként magasodott arca fölé. Ha mérges volt, apró malacszeme kéken villogott. Ha gyűlölt valakit, sárgán-zölden szikrázott. Hogy miként festett, ha szeretett valakit, azt én meg nem mondhatom, mert arról még hírből sem hallottam, hogy ő szeretne bárkit is, aki nem ő maga lett volna. Hanem